

остаки стадо-то, да бы живѣлъ въ самотѣ, а дръгій-а отъ самотѣ излѣзе на владическій престолъ: Косма Маѳумскій и Андрей Критскій отговарятъ единъ дръгомъ съсз утренны и вечерны тріоды — като съ антифоны-тѣ, кои-то тѣ проваждатъ отъ утро-то къмъ вечеръ-а, и отъ вечеръ-а къмъ утро-то; тѣ двама-та като двѣ свѣтила освѣтлаватъ тѣзи светы дене.

На сѣкѣхъ утреннѣхъ бѣди ны отъ грѣховный сънъ на дѣховно работеніе рѣка-та на блага-та църква, коя-то рано хлопа на затворенны-тѣ врата нашего сердца, за да не ны завари господь, а нѣи спимъ та съ не пробуждамы.

„Ѣто младоженецъ-а иде въ средъ ношъ, и блазѣ на оногова слѣга, когото намѣри бѣденъ; а онъ-зи е недостойнъ, когото намѣри немаренъ; инди внимавай дѣше, да та не надвѣе сънъ-а, за да не бѣдешъ предадена на смърть-та и за да съ не затворишъ вънъ отъ царство-то; но воспрани зовѣщи: сватъ, сватъ, сватъ еси господи, ради богородицѣхъ помилѣй ны.“

А нѣи, като съ пробѣдихмы отъ тойзи гласъ, въ кой-то е спасеніе-то, и понеже оскѣщамы своѣхъ тѣхъ недостойность, плачемъ както Адамъ на врата-та райски, като невѣста оставена предъ ложе-то: „твое-то ложе спасе, видѣхъ украсено, а немамъ дрехъ да влѣзѣхъ въ него; просвѣти и облекло-то на дѣша-та мы, кой-то давашъ свѣтлость, и спаси ма.“

Споредъ голѣминѣхъ-тѣхъ на тѣзи дене подигка съ и слѣжба-та божіѣхъ: на часове-тѣхъ и вечернѣхъ-тѣхъ,